

je hals riskeert voor de bevrijding van de slaven, in een afgrond die geen bodem meer heeft sinds dit bericht, dat ik nu zal inslikken om geen spoor van ons werk achter te laten. Willen jullie ook een stuk. Dat was onze opdracht, ze smaakt alleen nog naar papier. Morgen zal ze de weg van alle vlees zijn gegaan, elke hemelvaart heeft een richting, en misschien is de ster al op weg uit de kilte van het heelal, een klomp ijs of metaal dat definitief een gat slaat in het fundament van de feiten, waarop we altijd weer opnieuw onze broze hoop vestigen. Of de kilte zelf, die ons verleden en onze toekomst bevriest tot een vandaag zonder einde. Waarom zijn we niet als bomen geboren, Sasportas, die dat alles niets aangaat. Of wil je liever een berg zijn. Of een woestijn. Wat vind jij, Galloudec. Waarom gapen jullie me aan als twee stenen. Waarom zijn we er niet gewoon om toe te kijken op de strijd der landschappen. Wat willen jullie van me. Sterf je eigen dood, als het leven jullie niet smaakt. Ik zal jullie niet in het graf helpen, mij smaakt het ook niet. Gisteren heb ik gedroomd dat ik door New York liep. De streek was vervallen en niet door blanken bewoond. Vòòr mij op het voetpad rees een gouden slang op, en toen ik de straat overging, of liever me een weg baande door de jungle van kokend metaal die de straat was, op het andere voetpad een andere slang. Ze was schitterend blauw. Ik wist terwijl ik droomde: de gouden slang is Azië, de blauwe slang, dat is Afrika. Toen ik wakker werd, vergat ik het weer. We zijn drie werelden. Waarom weet ik nu. En ik hoorde een stem die zei: ZIE ER BRAK EEN HEVIGE AARDBEVING LOS WANT DE ENGEL VAN DE HEER DAALDE AF VAN DE HEMEL KWAM NADER WENTELDE DE STEEN WEG EN GING DAAROP ZITTEN ZIJN AANGEZICHT WAS ALS DE BLIKSEM EN ZIJN KLEED WIT ALS SNEEUW.

Ik wil het allemaal niet meer weten. Duizend jaar lang is er gelachen met onze drie liefdes. Overal hebben ze zich in het slijk gewenteld, alle goten van de wereld zijn ze afgezwommen, door alle bordelen getrokken, onze hoer de vrijheid, onze hoer de gelijkheid, onze hoer de broederlijkheid. Nu wil ik daar zitten waar gelachen wordt, vrij om te doen waar ik zin in heb, de gelijke van mezelf, mijn eigen broer en van niemand anders. Je vel blijft zwart, Sasportas. Jij blijft een boer Galloudec. Ze lachen met jullie. Mijn

plaats is waar er met jullie wordt gelachen. Ik moet lachen met jullie. Ik moet lachen met de neger. Ik moet lachen met de boer. Ik moet lachen met de zwarte die zich wit wil wassen met de vrijheid. Ik moet lachen met de boer die gaat wandelen met het masker van de gelijkheid. Ik lach met die onzin over broederlijkheid die mij, Debuissou, die meester ben over vierhonderd slaven, ik moet maar ja zeggen, ja en nog eens ja tegen het heilig systeem van de slavernij, die onzin die mij blind heeft gemaakt voor jouw, Sasportas, jouw smerig slavenvel, en voor jouw hondse boerengang, Galloudec, je hebt het juk op je nek, waarmee de ossen in de voor lopen op je akker, die niet eens van jou is. Ik wil mijn stuk van de wereldkoek. Ik zal mijn stuk wegsnijden uit de honger van de wereld. Jullie, jullie hebben geen mes.

Sasportas Je hebt mijn vlag kapotgescheurd. Ik zal er mij een nieuwe snijden uit mijn zwarte vel. *Snijdt met het mes een kruis in zijn handpalm.* Dit is het afscheid, burger Debuissou. *Drukt zijn bloedende hand op Debuissou's gezicht.* Hoe smaakt mijn bloed. Ik heb gezegd dat de slaven geen thuis hebben. Dat is niet waar. Het thuisland van de slaven is de opstand. Ik ga de strijd in, gewapend met de vernederingen van mijn leven. Je hebt me een nieuw wapen aan de hand gedaan, en ik ben er je dankbaar voor. Kan zijn dat mijn plaats de galg is. Misschien groeit de strop al rond mijn hals, terwijl ik met je praat in plaats van je te doden. Ik ben je niets meer schuldig dan mijn mes. Maar de dood is zonder betekenis, en aan de galg zal ik weten dat mijn handlangers de zwarten van alle rassen zijn, wier aantal groeit met elke minuut die jij doorbrengt aan je slavenhouderstrog of tussen de dijnen van je blanke hoer. Als de levenden niet meer kunnen vechten, zullen de doden vechten. Bij elke hartslag van de revolutie groeit er opnieuw vlees aan hun knoken, bloed in hun aders, leven in hun dood. De opstand van de doden zal de strijd van de landschappen zijn, onze wapens, de bossen, de bergen, de zeeën, de woestijnen van de wereld. Ik zal bos zijn, berg, zee, woestijn. Ik, dat is Afrika. Ik, dat is Azië. De twee Amerika's ben ik.

Galloudec Ik ga met je mee, Sasportas. Sterven moeten we allemaal, Debuissou. Dat is het enige wat we nog met elkaar gemeen hebben. Na het bloedbad in Guadalupe hebben ze midden in een hoop lijken, allemaal zwarten, één blanke gevonden: hij was zo dood als de rest.

Dat kan jou niet meer overkomen, Debuissou. Jij ligt eruit.

Debuissou Blijf. Ik ben bang, Galloudec, voor de schoonheid van de wereld. Ik weet goed dat ze het masker van het verraad is. Laat me niet alleen met mijn masker, dat al in mijn vlees groeit en geen pijn meer doet. Doodt me vòòr ik jullie verraad. Ik ben bang, Sasportas, voor de schande, op deze wereld gelukkig te zijn.

Sprak fluisterde riep Debuissou. Maar Galloudec en Sasportas gingen samen weg en lieten Debuissou alleen met het verraad, dat naar hem was gekomen als de slang vanonder de steen die het verraad was. Debuissou sloot de ogen voor de verleiding zijn eerste liefde in het gezicht te kijken. Het verraad danste. Debuissou drukte zijn handen tegen zijn ogen. Hij hoorde dat zijn hart het ritme van de danspassen sloeg. Ze werden sneller met zijn hartslag. Debuissou voelde zijn oogleden tegen zijn handpalmen knippen. Misschien was de dans al opgehouden en was het alleen nog zijn hart dat bonste, terwijl het verraad, misschien met de armen voor zijn borsten of met de handen op de heupen of al in zijn schoot, met een schaamdeel dat misschien al schokte van begeerte naar hem keek met kwijnende ogen, naar hem, Debuissou, die zijn ogen met zijn vuisten in hun holten duwde, uit vrees voor zijn honger naar de schande van het geluk. Misschien had het verraad hem al verlaten. Zijn eigen begerige handen lieten het afweten. Debuissou sloeg de ogen op. Het verraad liet glimlachend zijn borsten zien, spreidde zwigend de benen, zijn schoonheid trof Debuissou als een bijl. Hij vergat de bestorming van de Bastille, de hongermars van de Tachtigduizend, het einde van de Gironde, haar avondmaal, een dode aan tafel, Saint Just, de zwarte engel, Danton, de stem van de revolutie, Marat, gebogen over de dolk, de verbrijzelde kin van Robespierre, zijn schreeuw toen de beul zijn verband aftrok, zijn laatste meewarige blik op de jubelende menigte. Debuissou greep naar de laatste herinnering die hem nog niet had verlaten: een zandstorm vòòr Las Palmas, er kwamen sprinkhanen met het zand mee op het schip en ze begeleidden de tocht over de Atlantische Oceaan. Debuissou dook weg voor de zandstorm, wreef het zand uit zijn ogen, hield zijn oren toe tegen het gezang van de sprinkhanen. Toen wierp het verraad zich op hem als een hemel, het geluk van de schaamlippen een morgenrood.